

Szerkesztőségi szállás.

Aldunator 5. sz. 2-dik emelet.

Kinek valami bolondság jut eszébe, mely a politikai lapokba tárgyhalmaz miatt be nem fér, küldje ide. — Kéziratok — akár közöltetnek akár nem — vissza nem szolgáltatnak. — Az előfizetési pénzek és reclamatiók a „Handabanda“ szerkesztőségéhez czimzendők.

Megjelenik e lap

mig meg nem bukik, minden szombaton féliven. Ára megfizethetlen tartalmához mérve, nevetséges olcsó t. i.

Egész évre 6 ft. félévre 3 frt. negyedévre 1 frt. 50 kr. o. é.

Egyes szám, ha kapható, 20 kr. o. é.

Előfizetéseket elfogadnak:

A vidéken minden postahivatal. Pesten Noséda Gyula könyvnyomdája (egyetem utca 7. dik szám.) Ráth Mór könyvkereskedése a vastuskónál. Budán: Nagel és Wischán könyvkereskedése a takarékpénztár új épületében.

Egy bizonyos népszínházhoz.*)

Motto: Romlásnak indult sat.

Oh mi kár hogy nem vagy, mi egykor valál.

Életfentartó magvak rakhelye:
Melyek, ha molnár kezére kerültek,
Belőlök jó liszt, jó kenyér leve:
Mig most a mit az ország filléreim
Kicsiszolt frivol bensőd tartalmaz,
Nem életnek, de erkölcsi halálnak
Táplálékára összehordott gaz.

Ugy látszik, hogy az innenső kordinán
Az a béresnek kinéző alak
A tisztos Kazinczy akarna lenni.
No jó! Legyen hát. Én azt kérdezem
csak:

Mit mondana, hogy ha élne az az antik
Erkölszi jellem, látva itt magát
És látva hogy a nyomoru bachansok
Mint gyalázzák meg a szűz Thaliát?

Miként lettem és szüntem meg lenni
ujsgíró?

vagy

Tapasztalatok az ujságírói életből, eredeti kutfőből merített adatok nyomán.

Sokszor hallám s magam is elhittem,
hogy az írói — és különösen az ujságírói élet
valami nagyon magasztos állapot; ugyanis az

*) Ez csak töredék egy szerkesztőségünkhöz beküldött hosszabb philippikából, — melyet minden jelessége mellett is egészen közölnünk nem lehetett.

ujsgíró azon kiválólag kedvező helyzetben van, hogy eszméit, véleményét egy vagy más tárgy fölött, az egész világgal tudathatja, — föltéve, hogy ez lapját csakugyan olvassa is, és cikkeit figyelemre méltatja, — és így toljának hatalmával a közvéleményre, kiváltképpen pedig azokra, a kik magok nem szeretnek vagy nem tudnak gondolkozni, nagy befolyást gyakorol. De menjünk tovább. — Az ujságírói élet azért is nagyon előnyös, ugy mondák, mert ha egyszer felkapják a lapot, jóformán dolgozni sem kell, jön mindenfelől a cikk, mint a záporosó; legfeljebb is néha-néha egy vagy más cikkre a nevét firkantja alá, hogy az olvasó közönség lássa, hogy vissza nem lépett. — Az ujságíró állása továbbá azért is nagyon kellemes, mert a hiuságot kielégíti; a journalista a hol csak láttatja magát, mindennütt figyelmet ébreszt, és közérdekeltség tárgya. Anyagi tekintetben végre az ujságírói élet azért nagyon előnyös, mert mikor az előfizetés ideje megjön, csak ugy dől a pénz a postáról és a gyalog előfizetőktől, s ha egy kis szerencséje meg esze van, kevés idő alatt házat és villát szerezhetni. —

Ilyen beszédeket hallottam én többször s csakugyan elhittem, ennél fogva ugy okoskodtam, hogy bizony jó volna nekem is amolyan ujságírói élet, miután bennem legalább a vágy szinte meg volt, gondolataimat s véleményemet a világgal tudathatni, a közvéleményre befolyást gyakorolhatni, keveset s csak néha néha dolgozhatni, az előfizetési pénzeket beszédhetni és végre Buda-Pesten házat és villát szerezhetni. — Elmentem tehát Buda-Pestre, és ujságíró lettem; de nem ám oly könnyen, a mint gondoltam; mert előbb jól kikoplaltam magam, az utcákat keresztül-kasul bejártam, valamennyi szerkesztőnél, könyvnyomdásznál és könyvkereskedőnél tisztelegtem, mig végre a zálogházak és tudakozó-intézetek útján a házaló-zsidók kezébe kerül-

vén, mindenemből kifogyva, föltötte súlyos helyzetbe jutottam. Már nem tudtam, mit tevő legyek, minden tudományom nem ért egy pipa dohányt és sokkal szerencsésebbeknek tekintettem a hordárokat, mint a bennem personifikált államigazgató — s felforgató ujságírói candidátust. Azonban a közmondás: „Minél nagyobb a szükség, annál közelebb a segítség“ az egyszer rajtam is beteljesedett, — azaz hogy igazán szóljak, legalább beteljesedett volna, ha más mostoha körülmények szerencsém meg nem akadályozták. Ugyanis végre valahára egy jó barátom által csakugyan sikerült bejutnom egy kevéssel azelőtt megalakult szerkesztőséghez.

Itt tárukt föl előttem az ujságírói világ a maga egész nagyszerűségében és rendkívüli eredetiségében. Mindjárt a bevezetés nagyon tanulságos volt reám nézve. Ugyanis a szerkesztő maga nem fogadott föl, hanem a főmunkatárs, azonban nem saját maga, hanem a főszerkesztő nevében. Én ugyan abban nem láttam semmi megütközni valót, sőt még nagyobb garantiát láttam a dologban, miután a főszerkesztő amugy is mint főnököm eo ipso fizetni köteles volt, a mellett meg a főmunkatárs, a ki felfogadott, fizetésemért szintén kezkeskedni tartozott; e felfogásom helytelensége azonban később nagyon világosan bizonyult be, mert mikor fizetésre került a dolog, hát a főszerkesztő azt mondta, én nem fogadtam önt föl, tehát nem is fizetem, a főmunkatárs pedig, a ki felfogadott, azt mondta, nem nekem dolgozik barátom, e szerint tőlem nem is követelhet semmit. Később megtudtam, hogy ezen sajtósági fölfogadási rendszer ennél a szerkesztőségnél általában alkalmazva volt, a főmunkatárstól egészen le a szolgáláig; ugyanis a főmunkatárs fogadta föl a segédszemélyzetet és a szolgát, a főmunkatárst pedig a szerkesztőnek egy másik meghittje. — Ezt különben csak intra paranthesis hoztam föl, mert

csak személyes s nem közérdekű dolog. Azonban hol is kezdjem leírását annak, a mit különben tapasztaltam?

Hogy a dolog szellemi oldalánál kezdjem, hát legelőször is azt tapasztaltam, hogy javában a hírlapírók nem a maguk, hanem mások nézeteit tolmácsolják, s ezt különféle — helylyel-közzel egészen kézzelfogható indokokból. — Az illető, ezen categoriába tartozó szerkesztő urakat elősorolni, bár tudjuk nagyon érdekes dolog lenne, azonban helyszűke miatt nem tehetjük.

Ezen tapasztaláson eleinte nagyon megbotránkoztam, de később beláttam, hogy annak még úgy kell lennie, mert valamint az orvos csak akkor cselekszik helyesen, ha magát a természethez alkalmazza, úgy az újságíró is csak akkor tesz bölesen, ha a kor igényeit s a főnforgó érdekeket fölfofgva, azok szerint irányozza politikai nézeteinek s meggyőződésének vezérfonalát.

A másik érdekes tapasztalás, melyet tettem, az volt, hogy ha a szerkesztőnek nagy neve nincs, akkor ha fejére áll is, még sem végez semmit, de még ha jó neve van is, mindamellett különféle eszközökhöz kell nyulnia, hogy nézeteit a nagy közönségnek tudomására hozza, s abban vállalata iránt hazafiúi érzetet gerjeszzen, — azaz az újságírói terminologia szerint, előfizetőket kapjon; e részben sokszor magán-körülményeit is a mérlegbe kell vetnie, mint például derék költőnk Arany János, a ki annak daczára, hogy bizony a maga nemében páratlan nevű író, előfizetési fölhívásában a „Koszoru“-ra még is jónak látta, különösen kiemelni, hogy neki épen nincs veszténivalója, s ha tehát a közönség az általa megfontandó koszoruban gyönyörködni kíván, hát akkor fizessen elő, ha pedig a koszoruban a magyar írók arczképeit is befőnva látni ohajtja, akkor legalább is 800 előfizetőt teremtsen elő. — Ez a tapasztalás szinte lehangolt, és nem ok nélkül, mert ha egy Arany-nak csak így sikerült kellő számú előfizetőt nyerni, hogyan remélhetném azt én, a kinek neve még csak az ezüst színével sem díszeskedhetik.

A harmadik tapasztalás arról győzött meg, hogy egy némely lapszerkesztőnek a körülmények szerint egy személyben írónak, correctornak, revisornak, expeditornak sőt szerkesztőségi szolgának is kell lennie, ha t. i. lapja annyit nem jövedelmez, hogy maga körül ilyféle egyéneket tarthatna, és notabene fizethetne is; — továbbá az iránt is több érdekes adatnak jutottam birtokába, hogy valamint munkatársakból szerkesztők, úgy viszont ezekből ismét munkatársak szoktak lenni. — A mi az ugynevezett aestimációt illeti, melynél fogva az újságíró a nyilvános helyeken, s ugyszinte magán társas-körökben mindig érdekes, s figyelmet ébresztő egyén, ezt ugyan magamról épen nem tapasztaltam, de sok más szerkesztőről is csak annyiban, a mennyiben tudniillik az újságírók javában nagyon szeretnek disputálni és lármát csapni, a mi által természetesen mindenütt figyelmet gerjesztenek. — Megvallom, hogy ezen tapasztalatok reám nagyon kellemetlen benyomást tettek, kivált mikor egyszersmind anyagi tekintetben is azt tapasztaltam, hogy sok szerkesztő bizony nem nagyon terhelve jár a postáról pénzes levelekkel, még előfizetés idejében sem, és sokszor hiába czipeli a nagy táskát oda magával; e tekintetben különösen föltűnő volt nekem, hogy minél szegényebb valamely lap, annál nagyobb a táskája, mit én csak úgy fejthettem meg magamnak, hogy az illető szerkesztők, az által figyelmeztetni akarják a közönséget, hogy netalán azon okból vissza ne tartózkodják az előfizetéstől, mintha a levelek sokasága a szerkesztőt zavarba hozni képes volna; ehhez hasonló figyelmeztetés szerintem az is, midőn a szegény lapok a boríték-szalagokra a számokat 1 helyett 1001 vagy 2001-től kezdve nyomtatják, a mi világosan annyit jelent, hogy az előfizetők valódi számán fölül még 1000

vagy 2000 volna kívánatos; — ilyen továbbá azon fogás is, ha valamely bukófében levő lap — hogy melyiket értjük, ezúttal nem akarjuk megnevezni, majd úgy is napfényre fog kerülni a dolog, — azt hirdeti, hogy előfizetőinek száma a várakozást is fölülmúlta; — végtére pedig a lapfentartás forcirozásának egy sajátos — leghelyesebben talán municipálisnak elnevezhető módja abban áll, hogy a szerkesztő az előfizetésen kívül, a régi jó időkben divatozott rendkívüli subsidiumok mintájára collectát rendez, természetesen csupán a hazafiság sugallatából indítatva.

Mindezen tapasztalatok nagyon furesa érzést keltenek bennem, s fölötte elárnyékozták lelkemben az újságírók magasztos példányképét, s hivatásuk tündöklő varázsfényét. Azonban mindez csak csekélység azon tapasztalatokhoz képest, melyeket az újságírói élet terén morális tekintetben tettem, — miket azonban jobb lesz még a Handabandának is érintetlenül hagyni.

Szóval — vége az illusióknak, — s nagyon örülök, hogy már átetem rajtok; azonban, az egyszer magamba szítt mérget még sem voltam képes bensőmben egészen kiirtani, mert az a gondolat fészkelte be magát agyamba, hát ha idővel még is nagy ember, s buda-pesti ház- és villatulajdonos válhatnék belőlem! s csak is ezen körülménynek tulajdonítható, hogy jelen rövid memoíromat is a híres „Handabandá“-ban — mások elrettentő példájára közzétenni magamat elhatároztam.

T
egy csalódásából kijózanodott
ex-újságíró.

Ujdonságok.

Öszveszedte Kaparki.

— Lauka Guszti kedves humoristánk, a budai népszínház számára Spanyolországból merinó-kosokat rendelt meg.

— Pompéri János a héber nyelv tanulmányozása végett Nagy-Kanizsára s onnét Balaton-Füredre utazott.

— A „Nővilág“ Jakab napkor Koszorúval és Nefeletsel, mint a hervadás jelképével lepi meg előfizetőit.

— Török János veterán publicistánk az irodalomtól végkép vissza akar vonulni, s hátralevő napjait Rómában fogja tölteni. — Mondják, hogy a pápai sorshuzás jól sikerült.

— Azon roppant nagyságu szemüveget, mit egy francia készítetett, miről a lapok annyit irtak, hirszerint Szerdahelyi Kálmán vásárolta meg a — „Szinházi Látéső“ gépezetéhez.

— Mióta a nemzeti színházban kifordított francia darabok közönség nélkül nyakrafőre adatnak, azóta Szigligeti Eduárd a Színházi Látésőhöz — „Mezitláb“ jár.

— Gróf Majláth Kálmán Bécsben a kiegyenlítésben fáradoz. A megretírált vezér kis csapata, t. i. volt előfizetői, munkatársai, munkásai is szívesen veendik a kiegyenlítést.

Kapkimarky Kaparki utazása

vizen, földön és homokon, Pesttől Bajáig.

Motto: Régi dicső Árpád
Maradéka kaszáld le az árpát,
Árpa kalászra lehel
A magyar apja Lehel!

A ki Fényes Elek statistikáját valaha olvasta, és Vállas Antal Magyarország térképét látta, lehetetlen az első pillanatra meg nem győződnie arról, hogy utazásom rendetlenül — gőzösn, kocsin, lóháton, csolnokon és gyalog történt.

A mint anyavárosunkat irodalmi készletével együtt hátam megett hagytam, oly érzet fogott el, miat minőt érezhetett Kempelen Győző, midőn Józsefvárost elhagyta. Nem is

sokat törődve hitelezőimmel, neki vettem utamat a dabasi homoktengernek.

Dabasi közbirtokossággal tömött hely, egy Casinónak keresztelt sovány gyűlde állandó székhelye, hol a szikrázó eszmék napról napra jobban pattognak a — „Hon“ és „Bolland Miska“ politikai rendszerén, mely két organum itt nagyobb kelendőségnek örvend, mint Kókán a lencse. — A „Handabandát“ — nyilvánosan soha — de titokban olvassák, félnek a revolútiótól. — Volt szerencsém itt láthatni, a még most is passivitásban élő H. B. urambátyánkat, a ki ugyanazon hanghordozással kezeli politikáját, mint az 1861-iki Hongyülésen.

Egy akasztófa mellett vitt el utam, s késő este lőn, midőn Nagy-Kőrösre érkeztem.

Mióta a Fináncz-vérmenyegző elmúlt, Nagy-Kőrös lakosai visszatértek esendes házi foglalatosságaik körébe; írják, fonják, szövök a verseket, mert itt minden harmadik ember poéta, és ezen poétai nyavalya anynyira ragadós és epidemikus, hogy én is, csak azon az egy éjszakán, melyet falai közt töltöttem, 23, mond huszonhárom darab verset voltam kénytelen írni. — Siettem is ki belőle, alig vártam a reggeli gőzös megérkeztét, mely engemet a vadnűzsák társaságából Kecskemétre ragadott; pedig szerettem volna egy akadémiai tagot látni, mondják hogy itt sok van, hát még később mennyi lesz?

Kecskemét szabad királyi város, telve nyilvános helyekkel, mit a nép felesigázott fantáziája: — „Mérgecs“, „Reactio“, „alkotmány“ czimekkel ruházott fel. — Az elmúlt Bach-rendszer alatt a poéták száma itt nagyon megfogyatkozott, alig lehet ötvenet-hatvanat látni, ezekből is csak a mély kedélyű Bulecsu sétálgat az indóház felé, sajnálom hogy nem láthattam, épen akkor volt elfoglalva Apraxin Julia és Molnár Györgyhöz írott verse munkálataival, — hanem láttam az én Atádi Vilmosomat, ki most is azon stoicus nyugalommal szedi fel lábait a Markovics padjára, mint évekkkel ezelőtt; pipáz most is, mint a viddini basa, s csak akkor beszél, midőn valamely hetvenkedő tulságot rendre kell utasítania. — Kár, hogy mióta Kecskeméthy megvált a „Sürgöny“-től, ő is mint Kecskeméti indi-gena jeles tollát kalapja mellett mutatja. — Csak a Balaton part dús virányai között tenyészhet annyi vidéki levelező, mint itt; kár hogy a hatóság az itt nagy választékban található futó-homok planirozására nem alkalmaztatja őket. — Annyit mondhatok, hogy tettel Vámos-Piresen jobban pártolják az irodalmat, mint Kecskeméten, azonban szóval Pestet is felülmúlja. — Az újabb időben nevezetes lett arról, hogy kebelében létezik egy akadémiai levelező-tag, mely által Kecskemét Nagy-Kőrös szellemi nagyságához mindinkább közeledik, épen úgy mint Montenegro Törökországához.

Kétkerekű taligán hagytam el Kecskemétet, megnézendő Nagy Imre által megalapított Alpár határait, és mondhatom hogy soha életemben annyi vadat nem láttam mint Zalán ur ezen elzalogosított ősbirtokán. — Lőttem is egy hosszú nyakú gémet, s mivel hasznát nem vettem, nagy kegyelet között temetém el a zombékok dudváiba, talán halott hősök sirjai fölé! — Ah!

Alpárról egy lélekvesztő csolnokon ereszkedtem le a Tiszán Csongrádra, mely két városrészből állván, úgy néz ki mint a páros-zsemlye. — Csongrádon az irodalmi pártolás még csak az első stádiumban pang, míg a Makao (nem a Chinai) és Ferbli a nonplustrát érte el. — Itt láttam életemben most legelőször az Augsburgi Algemeinét, nagyon megörültem neki, hát még az is örülhet a ki olvassa. — A közbátorság itt biztos, egyetlen egy poéta és vidéki levelező sincs az egész határban.

Csongrádról Szentésre akartam vitorlázni, hol éppen Academicus tánczvizalmat élveztek valamely jótékony célra, azonban jó

sorsom, tenger sok szélnalmok között Félegyházára vitt, a hol szintén valami nagy mulatságra készülhettek, mert a Districtualis ház kéményét füstölögni láttam. — Félegyháza pártolja a „Hont“ talán jobban mint a Hazát, pedig 1858-ik évben maradandó becsü érdemeket szerzett. — Itt ismerkedtem meg az alföld legjelesebb juhászával, a felkőszöntések nagy mesterével. — Van itt még két vidéki levelező is, de nappal nem mernek az utcán járni. — Szerettem volna Petőfi emlékéit megnézni, de más utcán nyargaltam ki, Majsára jutandó.

Majsa a kisszerű város, egyedül én mint peregrinos említhetem fel róla, hogy midőn keresztül-nyargaltam a főutcán, egy kis gyermek — mintha tudta volna hogy a Handabanda munkatársa vagyok — reám kiáltott hogy: „Éljen a haza“ — ez a gyermek aligha nem a főjegyző fia volt.

Majsát regényes sívár-homok buczkák között hátra — a vályog gödröket balra — a vizmocsárokat jobbról hagyva, alig félnap alatt finom kiszitált homokon elértem Halast.

Halasról nem szólok, hisz annak történetét Szilágyi Sándor kiadta, tessék azt elolvasni. Curiosumkép azonban felemlíthetem hogy itt a köztéren egy — „Szakálszárító“ pad van, itt ülnek azok, kik a politikát nem a hírlapokból, hanem saját eszük után magyarázzák, a mi nagyon érdekes lehet. — Csodálatos még az is, hogy itt minden negyedik ember Péter, és nem Pál, még maga a fiatal költő Kiséri is Péter. — Furcsa. — Halason két poeta és három vidéki levelező vegetál, egészségesek, nagyon jól néznek ki. —

Halasról egy izraelita szállított Bajáig, az egész uton az volt a baja, hogy az adóssági fogságot előbb be kellett volna hozni hazánkba, mert, mint mondá, sok adóssa van azon osztály között, kiknek az adóssági börtön egy-egy prolongált váltó. Nem tudom hogy miként értette ezt? —

Baja lelkes város, lakosai úgy a kereskedést, mint az irodalmat és színészetet egyenlőn pártolják, sok alföldi városnak mintaképe lehetne. — Nevezetes Baja arról is, hogy a — „Bolond Miska“ — itt született, a ki Kinizsi Pállal itt harczolt, kit legyőzván, jelenleg az a ponyva irodalom gyöngyét képezi.

Mint a Handabanda munkatársa, a cs. kir. szabadalmazott dunagőzhajó-társulat gőzösén hagytam oda Baját, Pestre, hitelezőim karjai közé jutandó; hogy minő kényellemmel utaztam a gőzösön? azt Tekintetes Szabó Antal orvos ur igazolhatná, a ki már egy hét óta a fejemet gyógyítja főfájásból, a mit a gőzös veszett rossz gépezete okozott, azt hittem hogy földindulás között utazom a Dunán. —

Levélfurulya, mely szólni fog hol a fővároshoz, hol a vidékhez.

Billetgeti Dudás nevű vén bojtár.

IV.

Simádl Flóriánnak Tütümezőre.

Szép hogy leveledben rólam megemlékezel; de nem szép, hogy saját tűzhelyednél elfeledkeztél arról, miszerint Isten férfinak teremtett. Haragszol úgy-e szavaimért? Elhiszem. E levelet kezdeténél már szét akarod tépni? Teheted, de ne tedd. Üss, de hallgass meg. „Mi dolog ez, hogy mézesmázos levelemre eczetválaszt kapok?“ kérdezed. Felelek.

Hozzám irt leveled hemzseg a szerelem és comissió halmaztól. Mind a két elem szép, sőt kívánatos, ha helyén van. Azonban nő iránti émelgyős szerelmeddel úgy képzellek, mint azon idéten majmot, a mely csupa forró szeretetből öleli agyon gyermekét; bizományid pedig mind rám, mind magadra nézve megálázók.

Irod, hogy nődet imárod, mert szép mint a tavaszi hajnal, és jó, mint az angyalok. Ez

mind relativ fogalom. A mi s a ki neked szép: más előtt rut lehet; az ugynevezett angyali jóság pedig gyakran határos a tehetlen bargegyusággal. Irod, miszerint nő iránti határtalan becsülésed követeli, hogy kérelmét s óháját paranesul tekintsd. Rabszolga vagy barátom és nem hiven szerető férj; s férjüdből gyáva mamaligává süllyedtél. Eredj Amerikába czukrot főzni. Ott illetékes helyeden leszesz; de szívet észszel párosítani képes családfőnek nem való vagy.

Én nem csak fecsegni akarok, hanem bizonyítani is tudok. Hallgass meg.

Irod, hogy tisztelt nő ő nagyságának Silfide mantilt és a la menagerie kalapot küldjek. Hát vidéken is ott áll már a világ, a hová a mult század czopfjai alatt süllyedt? Hát a a Rákóczy-mente s kecskeméti főköttő, mely a magyar nőt a világ legszebb asszonyává bővölte: ily korán az ősi szalmatűz áldozatja lett volna? Nem hiszem. Ha azonban mégis igaz: küzdenünk kell e mótely ellen. Hogy a főváros zagyalék közönsége holmi mokus-kalap-féle divattal idétenkedik: azon nem esodálkozom, mert itt a nők oltára a világ divat; de hogy az oly tüzzel nyilvánított nemzeties érzülettel a hazailag oly hü vidéken épp a nők csak játszottak volna: ez álomképnek is borzasztó volna. Hisz az első nagy hatalom: a hölgyvilág. E sivatag földön ők kötik és bontják a leghatályosb véd- és daczsövetséget. Mily fájdalom epezti tehát az érzékeny szívü hazafit, ha tapasztalni kénytelen, hogy egy nyomorult divatláz és elborongó nemzeti állapot mily szégyenítő hüflenséget képes azon delejes természetü osztálynál előidézni, a mely sokkal nemesben hódító pályára teremtett.

Én azt hiszem, s e hit engem boldogit: hogy a külföldi divat-maniában szenvedők száma vidékszerre igen csekély lehet. Ugyan kérde, hogy józan izlés, s egy mákszemnyi nemzeties érzület birtokában ki áldozná fel a szépségtanilag és honérdekre nézve egyiránt megáldott magyar viseletet, azon esoda-bogaras divatnak, mely a jelen időszak rongymumusa.

Flóri pajtás! a te férfiúi hivatásodhoz tartozik, küzdeni azon otromba fényűzés ellen, mely házadba fészkelte magát. Eszedben légy, mig nem késő. Commissiódat nem teljesíthetem. Vagy pénzedet küldöm vissza, vagy nemzeti öltönyöket kapsz.

Válassz. Javítsd meg magad, azaz: légy férfiú. Isten veled.

Irodalmi kuvik.

Nem vagyunk kárörvendők, s jó ideje már hogy nemes sajnálattal tekintünk dieső Kakas-Mártonunk üstökének látható fogyatkozására; mindig tartottunk tőle, hogy az, t. i. az üstök a sorsnak egy gyenge czibálása után forduló évnegyeddél kezében marad. De mióta az Üstökös jó izlésnek tartja bajtársának szegénységet vetni szemére, lehetetlen hogy az emberi gyengesség ne vegyen rajtunk is erőt s a magát gazdagnak fitogató collega bukásán előre is ne örvendjünk.

Hogy hogy? kérdi Márton gazda? Hát csak úgy tisztelt collega, hogy az ön járásán is meglátszik a tüdővész. Mig más a hegyen által megy, addig ön alig ér fel a tetejére. Mig más éleztelen és élezes hetilapok pontosan megjelennek az illető nap piros hajnalán, addig ön csak az utánna való hét közepe felé kullog utánnuk; — ha ez progressive halad elő, hogy ön egy nyomott árkusra való vitzeit nem képes nyolcz nap alatt összeszerezni, lassankint oda kell jutnia, hogy decemberben fognak szeptemberi számai megjelenni.

Apropos! most jut eszembe! Hogyis nem mindjárt azon kezdtem! Hiszen az „Üstökös“ felelős szerkesztőjéül Diénes Lajos ur van aláírva. Most már értem, mindent értek.

Diénes Lajos barátunk, e valóságos hírlapi-halálmadár, kinek neve mint szerkesztő a lapra nyomva — mindenkor annak közelgő

halálát jelentő; — például a halhatatlan Csataár — nagy Vajdánk mostani lapjához hasonló sikerrel s roppant programokkal szerkesztett lapja, nagy civilisatori küldetésének e szerény kisdedovódója — a Csataár mondom, Diénes Lajos keresztelése által — halt meg. És a „Hirmondó“-nak nem-e 14000 ezerről szálltak le előfizetői annyira, hogy utóvégre is elő — egy sem, hanem utófizető csak maga maradt a kiadó. És e fényes eredményt is Diénes Lajos ur az Üstökös mai szerkesztője idézte elő, s ugyanazon ernyedetlen buzgalmas eljárással, melynél fogva a február havi számok — utánna való Augustusban jelentek meg.

Reméljük hogy e megjegyzésünkre körülbelől octoberben válaszoland az Üstökös.

Fővárosi ujdonságok.

Azt írja egy lap, hogy a „Magyar Sajtó“ (melyet János Vajda csakugyan agyon polgárosított) a jövő félévre új alakban, új szerkesztővel jelenik meg, formája olyan lesz mint a turini Opinione é, papirosa mint az Independencie belge é, betűje mint a La France é, kiadója mint a Presse é; a szerkesztőjét még nem tudni, de olyan formán néz ki mint az ifjabb Dumás, iránya olyan lesz mint a Magyar Ország é „kezdetben“ a lap kihordói mint az Ország é „végzetben“ a cs. k. postahivatal, mely a lapot 200 példányban a világ négy sarka felé széthordja, ugyan az marad, mint az eddigi... Magyar publikum, mit kiván sz még?

Vajjon miként eshetik az meg, hogy az esztergami vasut ügyében egy hete hogy gyűlés volt, és a Napló még nem hozott róla egy tuczat „promemoriat“? Hát az bizony csak úgy, hogy Reviczki Szevér ur nincs itthon.

Csak vállalkozó egy ember az a Heckenaszt Gusztáv! Ha egyféleképen nem megy a gscheft, megfordítja, s úgy is megpróbálja. Eddig ő nyomta a Magyar Sajtót, — s nem ment; — most már a Magyar Sajtó nyomja Heckenasztot, — majd meglássuk meddig állja nevetés nélkül.

A „Nővilág“ azonban jövőre ugymondják felhagy, mert nagyon sokba került anyagi kiállítás.

Furcsaság.

Budán közel a Laszlovskykoz van egy kocsmá: Zum letzten Heller. E czégitrat következő klasszikus fővárosi magyarsággal van lefordítva, s ott olvasható a ezimtáblán: A leeshellerhó.

Kószahír.

Azt mondják, a Magyar Sajtó mostani szerkesztősége Aristides, Durazzói Kis Károly, több elvrokon s a magyar nemzettel meghasonlott nagysággal egyesülve — humoristikus lapot indítanak meg.

Ugyan már minek? lehet-e humoristikusabb lap, mint az általuk szerkesztett Magyar Sajtó?

Nyilt posta.

Bárczy M. urnak. April 2-6kán kelt levelén, a király-helmezi posta-bélyeg május 18-káról szól, kaptuk 21-kén és intézkedtünk.

A journalistika története képekben.

Egy magyar „újságszerkesztő“ hajdan.

Egy vezércikkíró 1863-ban.

Modern újdondász egy nemzeti elenzéki lapnál.

Egy jövődöbeli lapszerkesztő —

és dolgozó társai.

Egy élelmes kiadónk által felfedezett legolcsóbb szerkesztő. Napi díja 70 ujkravezár s mindennap felmondás nélkül elboesátható. —